

STAR TREK®
VOLÁNÍ OSUDU

KNIHA II
**POUZÍ
SMRTELNÍCI**

DAVID MACK

BROKILON

STAR TREK: DESTINY, BOOK 2

MERE MORTALS

™, ® and © 2008 by CBS Studios Inc.

All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2018 by Jiří Jaňák

Cover art © 2018 by Stephan Martinière

Cover layout © 2018 by Jakub Schejbal

Cover design by Alan Dingman

Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-391-1 (pdf)

STAR TREK VOLÁNÍ OSUDU

KNIHA II
POUZÍ
SMRTELNÍCI

DAVID MACK

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti,

#5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik

do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy,

#13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Titan: Mezi dvěma světy, **Titan:** Černý král, **Titan:** Orionovi psi

Odpor

Q: Otázky a odpovědi

Před zneuctěním

Titan: Meč Damoklův

Větší než pouhý součet

Volání osudu: Kniha I - Bohové noci

Volání osudu: Kniha II - Pouzí smrtelníci

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök

Teorie strun: Kniha první - Koheze

Teorie strun: Kniha druhá - Fúze

*Pro přátele dávno ztracené,
ale nikdy nezapomenuté*

Historikova poznámka:

Hlavní linie příběhu se odehrává v průběhu února 2381.

Retrospektivní části začínají rokem 1519 a pokračují až do 2381.

Snad muky časem přejdou v živel náš,
ty dravé žáry v libé tak, jak teď jsou žíravé
a s jejich rázem náš se změní ráz.

– *John Milton, Ztracený ráj, kniha II**

* *Překlad: Josef Julius David, 1911*

1

2381

Jedna z borgských krychlí explodovala v oblak hořících trosek, a modrý oheň přešel na hlavní obrazovce v rudý záblesk. Dvě další, které ji následovaly z indigově zbarvených závojů Azurové mlhoviny, proletěly rozšiřujícím se polem trosek a bez váhání zahájily na osamělého protivníka palbu.

Ostré zvuky souboje se valily na kapitána Jean-Luca Picarda, který seděl v kapitánském křesle, obličej chladný a tichý, zatímco sledoval a naslouchal zvukům rozvíjející se bitvy.

Rachot energetických výbojů bubnujících do štítů *Enterprise* přehlušil rozkaz komandéra Worf. „Kormidlo! Útočný vzor Echo jedna! Zbraně, zaměřte bližší z krychlí a palte dle libosti!“

Picard se snažil soustředit na hlasy své posádky – Worf štěkající rozkazy, druhý důstojník Miranda Kadohata předávající hlášení o škodách, velitelka bezpečnosti Džas-minder Čaudry potvrzující palebné cíle a čilý bzukot hovoru několika nižších důstojníků obsluhujících záložní stanice a konzole ovládní senzorů všude, kam padlo jeho

oko – veškerý hluk byl ale přehlušen jedním hlasem, jenž byl mnohými: nelidským řevem Borgského společenstva.

Odpor je marný. Budete vyhlazeni.

Od chvíle, kdy hlas Borgů poprvé narušil svatou samotu jeho mysli, uplynulo již čtrnáct let. Coby Locutus z Borgu přihlížel asimilovaný skrze temný závoj jako pozorovatel vlastního života, jak Borgové využívají jeho znalostí a zkušeností proti Hvězdné flotile a proti Zemi. Dokonce i po fyzickém vysvobození z okovů Společenstva zůstal připoután k jeho hlasu, naladěný na jeho bezduchou kolektivní mysl.

Jeho pouto ke Společenstvu s přibývajícimi roky sláblo. Těšil se, až z jeho myšlenek úplně zmizí, jenže Borgové se vrátili s nebyvalou dravostí, projevující se agresivní taktikou a znepokojivou novou motivací. Uběhlo několik měsíců od chvíle, kdy se veden zoufalou touhou pochopit pravou podstatu nové hrozby Borgů pokusil jako Locutus Společenstvo infiltrovat. Myslel si, že je dokáže převézt, že jej ochrání zkušenost a technické inovace, a umožní mu vypátrat jejich tajemství. *Jaký jsem byl hlupák*, pokáral se v duchu.

Silný otřes odhodil posádku můstku ke stěně na pravobok a světla zablikala. Konzole na levoboku byly výbuchem rozmetány na kusy. Rozpálené kousky dýmajících trosek dopadly Picardovi do klína, a krátký záchvat horké bolesti přetrhl kouzlo, jež svazovalo jeho mysl.

Smetl zčernalé uhlíky ze svých stehen, načež se zvedl z křesla a postavil se vedle Worfa. Klingonský první důstojník se stále soustředil na řízení bitvy. „Kormidlo,“ křikl Worf, zatímco se poručík Joanna Faurová škrábala zpět do křesla. „Ostře na levobok!“ Směrem k Čaudry dodal: „Připravte k palbě zadní torpédometry!“ Když se Worf opět otočil vpřed, přepnula Kadohata hlavní obrazovku na pohled dozadu. Borgská krychle se dramaticky

vynořila v záběru a svou velikostí impozantně zabrala větší část výhledu.

„Pal!“

Čtyři zářivě modré záblesky vyletěly ze zadního torpédometu *Enterprise* a zamířily po nepravidelných, spirálních drahách k borgské lodi. V poslední chvíli pak každé torpédo vyrazilo k cíli na povrchu krychle. Dvě pronikla štíty a vyrvala z nepřítele velké kusy trupu. V několika sekundách zachvátily borgskou loď zevnitř blankytně modré plameny a výboje. Rozpadla se a oslnivý záblesk ji rozmělnil na mračno slábnoucích částic.

Dvě zničené, jedna zbývá, rozjímal Picard, zatímco na hlavní obrazovce znovu naskočil normální pohled vpřed.

„Útočný vzor Bravo osm,“ zavelel Worf a posádka můstku převedla jeho slova v činy s lehkostí a zručností.

Picard však slyšel záměry Společenstva a viděl past, kterou Worf hodlal nevědomky sklapnout. „Zrušte rozkaz! Úhybné manévry směr pravo...“ Hromová rána pronikla všem až do morku kostí a přehlušila kapitánova slova, zatímco mu podlaha zdánlivě zmizela pod nohama. Dopadl na ruce, a ve stejný okamžik řada komunikačních panelů podél přepážky v zadní části můstku explodovala. Palubu zasypal příval jisker a žhavých šrapnelů.

Štiplavý, šedý dým rychle plnil prostor mezi otřeseným osazenstvem můstku. „Pokračuje v úhybných manévrech,“ rozkázal Worf Faurové. Zatímco přecházel za Kadohatou, která se snažila zastavit zdánlivě rozmarnou změť barevných indikátorů selhání, která se šířila po její operační konzoli, vytáhl si z kroužků šerpy zubatý a kouřící kus kovu. „Hlášení o škodách,“ dotázal se Worf.

„Máme trhliny v trupu na palubách dvacet dva a dvacet tři, přímý zásah zaměřovacích senzorů,“ pokračovala,

načež se otočila čelem k Worfovi a poplašeně dodala: „Pane, nemohu zaměřovat zbraně!“

Další zásah od borgské lodi jim rozkymácel *Enterprise* pod nohama. „Jedničko, rychle odsud pryč!“

„Únikové manévry,“ vyštěkl Worf, „maximální warp. Provedte!“

Jak Worf rychle přecházel od stanice ke stanici a naslouchal hlášením obsluh o stavu jednotlivých systémů, Picard zamířil vpřed a postavil se vedle Mirandiny konzole. Tichým tónem se zeptal: „Ztráty?“

Stejně tichým hlasem mu odpověděla: „Čtyři mrtví ve strojně, několik tuctů raněných. Stále čekám na oficiální čísla z ošetřovny, pane.“

„Rozumím,“ odvětil.

Worf dokončil okružní cestu můstkem a vrátil se po bok Picardovi. „Kapitáne, transfázové štíty jsou na hranici přetížení. Poručík Čaudry předpokládá –“ Série kofonického dunění rozechvěla lodní přepážky. Když její ozvěny dozněly, Worf pokračoval: „Předpokládá, že štíty selžou během devíti minut.“

„Komandére,“ obrátil se Picard na Kadohatu, „zaměřovací senzory musíme zprovoznit za každou cenu. Veškeré volné zdroje směřujte k jejich opravám. Pane Worfe, pomůžete poručíku Čaudry najít způsob, jak zaměřovat torpéda manuálně.“

První důstojník přikývl a odvětil prostě: „Ano, pane.“

Když Worf odešel zpět ke konzoli ovládání taktických systémů, Kadohata opět promluvila: „Pane? Poškození zaměřovacích sensorů je značného rozsahu. Pochybuji, že se nám je povede v příštích devíti minutách opravit. A ruční zaměřování transfázových torpéd je prakticky nemožné. Bez zaměřovacího počítače nikdy nebudeme schopni měnit fázové harmonie dost rychle.“

„Co navrhujete, komandére?“

„Se vši úctou, pane... volání o pomoc.“

Picard se zamračil. „A koho se máme dovolat? Nejbližší spojenci jsou vzdáleni přinejlepším několik hodin.“

Kadohata se smutně usmála a pokrčila rameny. „Vy máte svá zoufalá opatření, a já mám zase svá.“

Musel obdivovat její schopnost usmívat se tváří v tvář katastrofě. „Proveďte,“ řekl. Pak opět ztišil hlas a dodal s pochmurným odevzdáním. „A připravte bóji s deníky.“

*

Kapitánka Ezri Dax seděla pevně v křesle, ruce volně opřené na područkách, ale v mysli přecházela sem a tam jako dravec v kleci, hlavu plnou horečně tíživých myšlenek.

„Čas do příletu?“ zeptala se.

Poručík Tharp přes rameno odpověděl: „Dvě minuty, kapitáne.“ Bolianský důstojník se obrátil zpět ke své konzoli a hlavní obrazovce, které dominovala vzdalující se krychle pronásledující *Enterprise*.

Její první důstojník, komandér Sam Bowers, se právě vrátil z tiché konference u Lonnoc Kedair, takarnské šéfky bezpečnosti *Aventine*, a postavil se vedle Dax. „Cítím se jako pes honící se za raketoplánem,“ řekl s pohledem upřeným na borgskou loď. „I když ji chytíme, co s ní uděláme?“

„Zakousneme se do nich, Same,“ odpověděla Ezri. „Tak silně, jak jen budeme moci.“

Kedair vzhledla od konzole taktických systémů a pronesla: „Borgové nás právě zaměřili a proskenovali.“ Její tmavozelený obličej znepokojením ještě potemněl.

„Tolik k překvapivému útoku,“ utrousil Bowers.

„Poručíku Mirrenová,“ otočila se Ezri ke své náčelnici operací, „zavolejte *Enterprise*. Musíme útok zkoordinovat.“

Mirrenová přikývla. „Ano, madam. Otevírám frekvence.“

„Šedesát sekund k hranici dostřelu,“ hlásil od konzole Tharp.

Krychle se na obrazovce jevila tak veliká, že kapitán již mohla bez zvětšení rozeznat jednotlivé kusy vybavení a chaotickou směs rozvodných sítí, plátů a hrubě napojených kusů mimozemských technologií, které tato loď musela v minulosti asimilovat. Nemohla od pohledu určit, před jak dlouhou dobou byly jednotlivé komponenty asimilovány, ani nemohla odhadnout stáří lodi. Každá borgská krychle, od zbrusu nových po zjizvené veterány mnoha bitev, měla stejně ošlehaný a mdlý vzhled a stejně nudnou, utilitární estetiku.

„*Enterprise* odpovídá na naše volání,“ přerušila kapitánčiny myšlenky Mirrenová.

„Na obrazovku,“ odpověděla Dax. Vír zviditelněného zvuku a zkroucených obrazů vyplnil obrazovku, zatímco se kvílením a statickým praskáním přehlušovaná a nerozluštitelná slova kapitána Picarda linula z reproduktorů. Jeho hlas Ezri poznala dokonce i skrze silné rušení. „Mirrenová,“ zeptala se, „nemůžete to vyčistit?“

Mirrenová zabodla prsty do konzole s tváří zkrivenou frustrovanou grimasou. „Zkusím to, kapitáne. Borgové nám ruší vysílání.“

Nadporučík Gruhn Helkara, druhý důstojník a vedoucí vědecké sekce, zavolal na kapitána od jedné ze zadních stanic na můstku. „Kapitáne, měl bych návrh, jak rušení obejít.“ Šlachovitý Zakdorn přešel k záložním konzolím na pravoboku. „Klingoni používají subprostorový kanál o super-nízké frekvenci, aby mohli komunikovat se zamaskovanými loděmi.“ Zběsilou rychlostí vyťukával povely do záložní konzole, a přitom nahlas přemýšlel: „Když připojím signál na subharmonickou fre...“

„Méně řečí, Gruhne,“ přerušila ho Dax. „Jen zproveďte komunikaci.“

„Ano, madam,“ odvětil a natukal do konzole několik posledních detailů. Vzhlédl. „Kanál je připravený. Můžete to zkusit.“

Ezri čekala, zatímco Mirrenová opět navazovala kontakt s *Enterprise*. Po několika vteřinách zkreslených obrazů a zkomolených zvuků se na obrazovce objevil roztřesený, ale přesto poměrně ostrý obraz kapitána Picarda. „Kapitánko Dax?“

„K vašim službám,“ odvětila Ezri.

„Myslel jsem, že vaše loď je v kvadrantu Gama.“

Téměř svou anabázi začala vysvětlovat, ale násilím se přemohla a místo toho řekla: „To je dlouhý příběh. Rychle se blížíme k borgské krychli. Můžeme vám nějak pomoci?“

„Musíte být našima očima,“ odpověděl rychle Picard. Kývl na někoho mimo záběr a pokračoval: „Posílám vám sadu zaměřovacích protokolů. Jakmile vystřelíme transfázová torpéda, budete je muset odjistit a navést na cíl.“

„Data přijata,“ hlásila Mirrenová. „Provádím dekódování.“ U záložní konzole studoval Helkara příchozí údaje. Po chvíli se zamračil a podíval se na Dax. „Budu muset recalibrovat senzory.“

„Jak dlouho?“ zeptala se.

„Čtyři minuty,“ odpověděl Kedair.

Ezri očekávala špatné zprávy, když se otáčela zpět na Picarda, a ten ji nezklamal. „Naše štíty selžou za tři.“

„Gruhne,“ obrátila se Dax zpět na svého druhého důstojníka.

„Ano, slyšel jsem. Tři minuty,“ řekl Helkara, aniž by zvedl oči od panelu.

„Vydržte, kapitáne, pomoc je na cestě. *Aventine* konec.“ Přešla zpět ke křeslu, a přitom řekla Bowersovi: „Same, je čas dát Borgům na příští tři minuty nový materiál k přemýšlení.“

„Ano, madam,“ odpověděl Bowers. „Taktické, připravte fázerová děla jedna a dvě a kvantová torpéda. Kormidlo, útočný vzor Alfa-tango... a proveďte.“

Ezri se usadila do svého křesla a pohlédla na hrozivou masu černého kovu, která vyplňovala hlavní obrazovku jako šířící se rakovina. Přemýšlela, jak blízko k tělu si Borgové *Aventine* pustí, než zahájí palbu.

A poté už k *Aventine* z krychle vystřelil spalující zelený blesk, a průzkumník třídy Vesta poskočil vpřed jako loď, která narazila na písčnou mělčinu. Když hřmot a lomoz zásahu skrze trup dozněl, Ezri se vzpřímila v křesle a otočila se na prvního důstojníka. „Myslím, že jsou na dostřel, Same.“

„Máme šanci jen na jeden výstřel, kapitáne,“ odvětil Bowers. „Dám si na něm záležet.“ Kývl na Kedair. „Palte dle libosti.“

Hluboké, jednotvárné hučení nabralo rychle na síle a skončilo svištivým zahřměním, když experimentální fázerová děla typu XII vystřelila svůj zvláštní mix vysoce nabitých částic na borgskou krychli. Kopule štítů nepřátelské lodi na zlomek vteřiny vzplanula fialovým zábleskem, a v okamžiku se zhroutila. Série zásahů projela trupem krychle a zanechala za sebou jen oheň a roztavený kov.

Salva kvantových torpéd svištěla v závěsu za výstřely z fázerů, a v tmavém trupu borgské lodi ohnivě vykvetly další zásahy. Poslední dvě torpéda však neškodně narazila na borgský regenerativní ochranný štít. Dvě další dávky z fázerových kanónů ochranné pole také absorbovalo.

„Ostře na levobok,“ zavelel Bowers, „proveďte únikový manévr!“ Jekot impulzních motorů zesílil, když se *Aventine* odklonila od svého soupeře. Bowers měl mrtvolný výraz muže, který moc dobře ví, co bude nyní následovat. „A teď začne ta pravá zábava,“ prohodil suše.

Borgové opětovali palbu.

*

Komandér Geordi La Forge se proplétal hlavní strojovnou *Enterprise* zahalenou v dýmu a plamenech. Spoléhal se, že vylepšené spektrum vidění jeho kybernetických očí jej udrží o krok před všemi katastrofami.

Popadl nejbližšího člena posádky za rukáv a otočil jej tváří k sobě. Do očí mu zírala tmavovlasá žena. „Granadosová,“ řekl, „uzavřete vedení plazmy na pravoboku, přehřívá se!“

„Vždyť ukazatele jsou v normálu,“ protestovala praporečnice.

„Jenže ukazují špatně, Maureen!“ zakřičel La Forge. Pustil ji a ukázal k nedaleké konzoli záložního ovládání, „Okamžitě je uzavři!“

Krátce přikývla. „Ano, pane.“ Zatímco svižným sprintem vystartovala k ovládání, Geordi pokračoval původním směrem. Gesty popoháněl opravárenský tým.

Ostré akustické tóny indikátorů funkcí systémů, zpanikařené hlasy, výkřiky strachu a bolesti, a dusot běžících nohou byly všechny pravidelně přehlušovány duněním zásahů energetických zbraní do trupu lodi. Poryv větrné smršti jej vznesl několik metrů do vzduchu, než nouzová silová pole a přepážky uzavřely trhlinu v trupu a Geordi dopadl na palubu.

Zablesklo se a zahřměl ohlušující výbuch. Magneticky uzavřený ochranný kryt již tak přehřátého vedení plazmy z jádra do lodních rozvodů praskl a bez varování se rozletěl na kusy. Přehřátá plazma vyrazila z rozvodu jako láva ze sopky a zachvátila tým techniků, snažících se přesně této situaci zabránit. I přes značnou vzdálenost pocítil La Forge nesnesitelný žár.

Šťastlivci, stojící nejbližší vedení, se v mžiku odpařili

v oblak plynu a stopových atomů. Inženýři a technici, kteří stáli za nimi, se nyní snažili odtáhnout svá zmrzačená a spálená těla pryč od hradby ohně za jejich zády. Většina z nich v okamžiku výbuchu přišla o obě nohy – plazmový záblesk jim je od těla čistě oddělil. Jeden z nich, Benzite, přišel o ruku.

Další havarijní tým v ochranných oblecích vyrazil z vedlejšího oddělení. La Forge ukázal na trhlinu. „Uzavřete to a vztyčte silová pole!“ Cítil na kůži tisíce drobných, horkých jehliček. *No skvěle. Teď budeme všichni potřebovat injekci proti radiaci*, zabručel si pro sebe. Když se otočil, uviděl mnoho mladých techniků, inženýrů a nezkušených důstojníků, kteří bez hnutí zírali na zraněné a mrtvé. Jen několik starých mazáků se dále věnovalo své práci. Vstoupil mezi mladé čumily a strašlivé divadlo, odehrávající se před jejich očima, a začal štěkat jeden rozkaz za druhým.

„Gallivane, okamžitě vyvažte dodávku energie do vedení na pravoboku. L’Sen, ujistěte se, že pole strukturální integrity kompenzuje trhlinu v trupu! Newaur, přestaňte si kousat pařáty a koukejte zalepit tu díru v našich štítech! A vy ostatní, zpátky na svá stanoviště!“

Osádka strojovny se ani nestihla pořádně dát do práce, když nový zásah znovu zahřměl a zatřásl trupem. Geordi rychlým krokem přešel podél konzolí a přes ramena svých lidí kontroloval jejich práci. Z útržků dat se snažil utvořit si v mysli ucelený obrázek o stavu lodi. Když se blížil k převažděčům energie impulzních motorů, zastavil ho jeho pobočník, poručík Taurik. Vulkáncova uniforma byla roztrhaná a špinavá, a obličej byl zanesený tmavošedým uhlíkovým prachem. „Komandére, zaměřovací senzory byly téměř úplně zničeny. Jejich oprava si vyžádá nejméně den.“

Nový halasný výbuch otrásl lodí a Geordi se instinktivně příkrčil. Uslyšel výbuch konzolí za sebou zlomek vteřiny

předtím, než ucítil nával horka a ostré bodnutí šrapnelu v zádech. Tlaková vlna jej srazila tváří napřed Taurikovi k nohám.

Taurik mu okamžitě pomáhal zpět nahoru. „Jste v pořádku, pane?“

„Ne,“ procedil La Forge mezi zuby, zatímco palčivá bolest vystřelovala z mělkého zranění po obou stranách jeho páteře. Ohlédl se, aby zhodnotil poškození. Rychlý sken v několika různých vlnových délkách odhalil, že akutně nehrozí žádné další přetížení, ale měření tělesné teploty několika členů posádky ležících na zemi bylo znepokojivě nestabilní. Bolest a vztek zcela přehlušily jeho navyklé vystupování profesionála. „Kde je sakra zdravotní personál?“

„Pane,“ začal Taurik, zatímco se snažil odvést jeho pozornost od ležících těl, „musíte ihned na ošetřovnu.“

La Forge smetl Taurikovu pomocnou ruku. „Ne, já potřebuji energii do štítů na příští dvě minuty. Tak se na to soustřeďte.“

Vulkánec nedal nijak najevo, že by se ho ostrý tón šéf-inženýrovy odpovědi dotkl. Opáčil prostě: „Ano, pane,“ a rychle vyrazil k hlavní ovládací konzoli taktických systémů.

La Forge odkulhal na opačnou stranu, jeden bolestivý krok za druhým, zpět skrze toxické výpary a nahořklý prach směrem k padlým technikům. Konečně spatřil zdravotnický tým vyběhnout zpoza rohu vzdáleného koridoru.

Další tvrdý úder zazněl trupem lodi.

„Udržte ji v chodu ještě chvíli, lidi,“ zavolal hlasem napjatým čerstvým zraněním a pochmurným stejně jako jeho nálada. „Za dvě minuty to budeme mít za sebou. Tak nebo tak.“

*

Helkara se otočil od konzole a prohlásil: „Senzory připraveny!“

„Zavolejte *Enterprise*,“ rozkázal Bowers Mirrenové.

Štíhlá blondýna za taktickou konzolí stiskla připravené tlačítko. Než zezelenalo, probliklo dvakrát rudě.

„*Enterprise* potvrzuje. Odpal torpéd za deset sekund.“

„Kormidlo, plnou parou vpřed,“ rozkázala Dax. „Musíme se dostat co nejbliž a odjistit hlavice dřív, než Borgové zjistí, která bije!“

Bowers vrhl na kapitánku pohled plný obav. Vystavit loď plné palbě Borgů bylo něco, čemu by se první důstojník rád vyhnul. V tomhle případě ale neexistovala jiná možnost. *Budiž mu přičteno k dobru*, pomyslela si Ezri, že si nechal protesty pro sebe a vrátil se k řízení bitvy, jako by se nic nestalo. Bowers mezitím vydával poslední příkazy: „Tharpe, natáčejte k Borgům levobok. Kedair, při průletech tam zesilte štíty.“ Podíval se na náhradního taktického důstojníka, Deltanku Talii Kandel. „Poručíku, odjistěte torpéda *Enterprise* ihned po jejich vypálení a zaměřte je na krychli Borgů tak rychle, jak to jen bude možné.“

„Pozor!“ vykřikla Kedair. Pak obrazovky panelů na můstku na chvíli roztrásla divoká série bubnové palby. Můstek se s každým zásahem propadl do krátkého přitímí. Vysoký jekot motorů začal klesat. „Štíty dostávají zabrat,“ hlásila velitelka bezpečnosti.

„Šest torpéd odpáleno!“ překřičela Mirrenová lomoz na můstku.

„Přebírám jejich řízení,“ plynule navázala Kandel, zatímco pracovala na odjištění a zaměření.

Na hlavní obrazovce viděla Ezri několik energetických pulzů z krychle mizet kolem *Aventine* do temného prázdna vesmíru. Záchvěv vděčnosti za zmařené výstřely nepřítelů však odezněl, jakmile spatřila dvě vzdálené detonace.

Mirrenová totiž vzápětí hlásila: „Právě jsme přišli o dvě torpéda. Borgové se znovu zaměřují –“

Kandel ji však přerušila: „Torpéda odjištěna!“ Její prsty elegantně tančily po ovládání, když dodala: „Cíl zaměřen!“

„Únikový manévr! Hned!“ rozkázal pevně Bowers.

Zbylé čtyři projektily zářily jasně a modře proti temnému sametu vesmíru. Prolétly zakroucenou drahou skrze obrannou salvu borgských zbraní. Pak oslepující světelný záblesk na chvíli vymazal záběr z obrazovky a svírající pocit nárazu zvedl osádku můstku několik centimetrů do vzduchu. Potom znovu zabrala umělá gravitace, a všichni tvrdě dopadli zpět.

„Na svá místa,“ zavelela Ezri a její hlas ostře prořal šok z přímého zásahu. „Mirrenová, dejte do pořádku obrazovku. Tharpe, zadejte nový únikový kurz. Kandel, hlášení!“

Deltance trvalo několik vteřin, než konzoli znovu přiměla k plné spolupráci. „Borgové zničili tři torpéda. Kompenzují zaměření a nastavení posledního.“ Hlavní obrazovka blikla a znovu ožila, zatímco Kandel dodala: „Proniklo štíty... přímý zásah!“

Safírové ohně vyrvaly ze slátaného povrchu krychle ohromné kusy a rány se otevíraly s překvapující rychlostí a prudkostí po celém jejím povrchu. Zatímco se valila vesmírem jako hozená hrací kostka, z jejího nitra šlehal výbuch za výbuchem. Do volného prostoru se z útrob borgské lodi valil neutuchající proud trosk.

Bowers se otočil na Kedair a počastoval ji úsměvem plným zadostiučinění. „Chcete-li se potrénovat v palbě, pak máte možnost, poručíku.“

„S radostí, pane.“ O několik sekund později zahřměla salva z fázerových děl a kvantových torpédometů. Kus za kusem odpařovaly zásahy trosky z rozpadající se krychle, která nyní připomínala prázdnou skořápku; skoro celá už

byla spálená vnitřním žářem po zásahu transfázového torpéda. Při pohledu na vykuchaný šestistěn se Kedair zeptala: „Kapitáne, mohu naše dílo dokončit?“

„Máte mé svolení,“ odvětila Dax, a přitom si všimla jemného, souhlasného úsměvu na Bowersově tváři. Oba sledovali salvu deseti torpéd, jež se vnořila do hořícího vraku borgské krychle a rozmetala ji na kusy. Zatímco sledovala ohnivý výbuch slábnout a mizet v nemilosrdném vakuu vesmíru, uvědomila si Ezri těžký odér spáleného kovu a vypálené optroniky, jež se vznášel na můstku.

Z konzole poručíka Mirrenové zazněl zvukový signál. „*Enterprise* nás volá, kapitáne.“

„Na obraz.“

Picardova tvář vyplnila hlavní obrazovku. „Kapitáne,“ začal, „máte mé díky a vděčnost za bezchybnou záchranu.“

„Potěšení je na naší straně, kapitáne,“ odpověděla. „Lížeme si tu sice pár ran, ale mám k dispozici zdravotní a technické týmy, pokud je potřebujete.“

Picard si lehce povzdechl a přikývl. „Hrdost musí jít stranou tváří v tvář nabízené pomoci. Budeme vděční za jakoukoli asistenci.“

„Rozumím,“ řekla Ezri. „Pošlete nám seznam všech náhradních dílů a vybavení, které potřebujete. Má šéf-inženýrka vyřeší potřebné detaily.“

Picard odvětil se souhlasným přikývnutím. „Výborně. Můj druhý důstojník, komandér Kadohata, seznámí vaši posádku s našimi požadavky. Mezitím bych vás, kapitáne, rád pozval spolu s prvním důstojníkem na palubu *Enterprise* k soukromému setkání. Byli jsme vysláni do Azurové mlhoviny s naléhavým posláním, a když jste nyní zde, musím vás požádat o pomoc při jeho plnění.“

„Samozřejmě, kapitáne,“ odpověděla. „Komandér Bowers a já se k vám přeneseme, jakmile to vaše situace umožní.“

„Sejdeme se tedy v nula dva třicet,“ zakončil konverzaci Picard. „*Enterprise* konec.“

Hlavní obrazovka blikla a opět nabídla uklidňující černě hlubokého vesmíru. Ezri se otočila k Bowersovi. „*Enterprise* to v boji nepěkně schytala, Same. Dej vědět Mikaele, že opravy *Enterprise* jsou teď prioritou.“

„Provedu,“ řekl Bowers, a potichu dodal: „Asi by bylo trapné poprosit je o zapůjčení několika kusů těch transfázových torpéd, což?“

„Ani zdaleka tak trapné jako moje opětovné setkání s Worfem,“ odpověděla Ezri. „Se vším, co se v posledních pěti týdnech stalo, jsem neměla čas s ním od svého povýšení promluvit. Když jsem ho viděla naposledy, gratulovala jsem mu k přijetí pozice prvního důstojníka na *Enterprise*. Ale to bylo před mým převelením sem, když jsem byla ještě nadporučík. A teď jsem jeho nadřízený.“

Bowers pokrčil rameny. „Toho se neboj. Nevěřím, že by ti to nepřál.“

„Možná,“ pronesla. „Ale víš, co se říká – hodnost je jako sex. Změní úplně všechno.“

*

Doktorka Beverly Crusherová rychle přecházela od jednoho biolůžka k druhému a dohlížela na své osazenstvo chirurgů, sester a zdravotních techniků, kteří se starali o mnoho hrozivě zraněných členů posádky, jež na ošetřovnu přinášela ostraža, zdravotníci i servisní týmy.

U jednoho biolůžka stál její denobulanský asistent, doktor Tropp, právě uprostřed chirurgického zákroku. Snažil se stabilizovat životní funkce Bajoranky, jejíž nohy byly nenávratně pryč, sežehnuté v půli cesty mezi pasem a koleny a kauterizovány do hladké černě nepředstavitelným žárem výbuchu.

Při chůzi podél biolůžek viděla jen to samé – popáleniny, zlomeniny, amputované údy a ochrnuté členy posádky. Její ošetřovna, normálně vonící dezinfekcí, nyní čpěla puchem spáleného masa a prolité krve. Zubožené sténání, mučivé kvílení a ochraptělé výkřiky trpících a umírajících strhly falešný závoj tichého klidu, který vždy považovala za daný a neměnný.

Odněkud zazněl ženský výkřik: „Doktoro Crusherová!“ Otočila se a spatřila doktorku Rymondovou, internistku chirurgie s kaštanovými vlasy, která na ni mávala od stanoviště první pomoci hned vedle ošetřovny. Crusherová ustoupila z cesty dvojici lapiduchů, kteří nesli zraněného důstojníka na nosítkách k operačnímu sálu, shrnula si několik propocených pramenů rudých vlasů z čela a svižnou chůzí zamířila k Rymondové.

Pacient, mladě vypadající muž, ležel na boku na nosítkách. Jeho tvář odvrácená k zemi. Zubatý kus čehosi, co se zdálo být výztuhou, čistě proklál jeho trup. „Povídejte,“ řekla Crusherová.

„Spadl na zlomený kus zábradlí,“ řekla Rymondová. „Servisní tým ho odřízl a nechal v ráně dost velký kus na to, abychom s ním mohli dobře manipulovat. Jenže vězí v ráně hodně napevno. Pacient je v šoku a jeho stav se rychle horší. Pulz je čtyřicet jedna, a nitkovitý, tlak padesát na třicet.“

Beverly uchopila jeden konec nosítek a hlavou pokynula Rymondové k druhému konci. „Dobrá, jde na řadu první. Jedem!“ Odnesly jej na ošetřovnu k čerstvě uvolněnému biolůžku. „Má náš šťastlivec jméno?“

„Poručík Konya,“ odpověděla Rymondová ve chvíli, kdy jej pokládali na postel.

Jméno dovolilo Crusherové prohlédnout za krvavý, špinavý závoj halící obličej a poznat ho. „Nasadte mu respirátor. Zkuste mu zvýšit puls, než si uděláme lepší obraz

o zranění. A dávejte pozor na EEG, je Betazoid.“ Přes rameno pak Beverly zavolala: „Potřebujeme chirurgický oblouk!“

Vytáhla trikordér, který vždy v časech krize nosila u pasu, a začala prohlížet Konyovo tělo. „Krucí,“ zamumlala, „přímo skrz dolní dutou žílu.“ K bezvědomému Betazoidovi pak dodala: „Nemohl jsi nám to ulehčit?“

Pár zdravotníků, jeden andoriánský thaan a druhá sauriánská žena, přispěchal s modulem chirurgického oblouku pro biolůžko. Proklouzli kolem Rymondové a Crusherové, usadili oblouk na místo a ihned odběhli pryč. Doktor Tropp totiž volal z druhého konce ošetřovny po novém balení hyposprejů.

Crusherová přístroj zapnula, nastavila na betazoidskou fyziologii a stáhla Konyovu lékařskou historii z lodního počítače, aby ji použila coby základní vstupní data. „Aktivujte generátor delta vln. Budete sledovat jeho životní funkce. Otevřu osrdečník a kolem jeho pravé srdeční síně vztyčím kruhové škrticí pole.“

Její doteky na rozhraní oblouku byly jemné a přesné. Neinvazivní chirurgické protokoly byly v medicíně výkřikem moderní techniky, ale jen pokud někdo věděl přesně, co dělá. A Crusherové tato situace připadala jako skvělá příležitost předání zkušenosti čerstvé internistce. „Sledujte pozorně,“ řekla mladé ženě. „Nyní zaškrtním předsíní a vytvořím virtuální katétr žilní úvrati z předsíně do dolní duté žíly.“

Procedura se vydařila přesně tak, jak Beverly předpokládala. Oblouk manipuloval se silovými poli a regenerátory tkáně podle komplikovaně naprogramovaných sekvencí. „Jakmile narazím na odpor z úlomku, chci, abyste použila ovládání na své straně, a dematerializovala ho.“ Sledovala, jak Rymondová aktivovala rozhraní. „Připravena?“

Ta přikývla, ruce bystře připravené na ovládání.

„Dobrá,“ nadechla se Crusherová a pohlédla na ukazatele odporu škrťícího pole, jež pomalu stoupaly vzhůru. „Teď.“

Rymondová natukala sekvenci mikrotransportéru a odstranila všechny cizí prvky, včetně kovového úlomku.

Jakmile doběhla transportní sekvence, Crusherová dokončila uzavření škrťícího pole. „Dobrá práce, předsíní je uzavřená, katétr funguje, takže můžeme začít s regenerací a uzavřením zranění.“ Podívala se přes biolůžko na Rymondovou. „Zvládnete dokončit operaci sama?“

„Ano, doktorko.“ Mladá chirurgyně pohlédla na displeje na oblouku. „Nejdřív mu musím dát transfúzi.“ Otočila se a očima zachytila pohled sestry Mimouniové, která šla právě kolem. „Sestro, připravte osm jednotek J-negativní a dvě jednotky plazmy pro Betazoidy, ihned.“ Mimouniová souhlasně přikývla, aniž zvolnila krok.

„Dejte mi vědět, pokud budete potřebovat pomoc,“ pronesla ještě Crusherová. Rymondová přikývla a pokračovala v léčení Konyova zranění, zatímco Beverly vyrazila opět na cestu skrze chaotický shon těl a rozličného vybavení.

Zastavila se v otevřených dveřích třídícího centra, které bylo téměř celé zaplněné. Pacienti leželi na postelích postavených v dlouhých, rovnoběžných řadách. Většina z nich v bezvědomí, několik se ztrhaným výrazem zíralo do stropu. Nemnoho avatarů ženské verze PZH přecházelo od postele k posteli a posuzovalo kritický stav příchozích pacientů.

Poblíž Crusherové klečel bajoranský doktor Hegol Den, lodní poradce, a uklidňujícím šepotem hovořil s otřesenou trillskou ženou. Crusherová obdivovala Denovy schopnosti komunikace s pacienty. Na chvíli litovala, že nemá dostatečné chirurgické schopnosti, aby mohl zraněným pomoci více než slovem, ale pak

si uvědomila klid a ticho, které v třídícím centru vládlo v ostrém kontrastu s ošetřovnou. Došlo jí, že je tomu tak hlavně díky Hegolově suverénnímu chování a uklidňující pozornosti.

Z hlavní ošetřovny zaslechla hlas doktora Troppa. Zněl stále hlasitěji, a naštvanost se dala skoro měřit. Otočila se a spatřila obraz, který viděla v minulosti až příliš často – chirurg, bojující prohranou bitvu se zraněním tak vážným, že by pomohl jen zázrak.

„Dávku jedna dvacet pět trioxu,“ vyštěkl na trio asistentů. „Kortikální stimulanty na dva osmdesát pět! K čertu, th’Shelas, ta artérie zase krvácí!“

„V-fib,“ zaklel zdravotní technik Zseizaz skrze vokodér, který převáděl bzučení a cvakot jeho hmyzího kaferijského jazyka do srozumitelných tónů.

„Nabít na tři sta,“ křikl Tropp.

„Ne, přestaňte,“ vpadla do operace Crusherová. „U pacientky došlo k úplnému selhání orgánů, její EEG je bez odezvy už čtyři minuty.“ Nesnášela, když musela na někoho uplatnit své postavení šéf-lékařky, jenže Tropp dokázal být v podobných okamžicích až neskutečně posedlý, a ona mu nemohla dovolit zaměřit se na jeden ztracený případ, když dvanáct dalších svou bitvu o život ještě neprohrálo.

Tropp na ni pohlédl očima doširoka rozevřenýma napětím, a jeho sestra, zdravotní technik a internista pohlédli zase na něj. Doktorova ramena najednou poklesla, a po nich i jeho hlava. V Troppových očích Beverly zřetelně viděla poznání, co je třeba nyní udělat.

Vypnul chirurgický oblouk. „Zaznamenejte čas úmrtí. Nula dva dvacet sedm.“ Zseizaz a th’Shelas oblouk odtáhli stranou a Tropp přivolal dvojici asistentů, aby odnesli tělo pryč. Pak kývl na sestru Amavii a řekl: „Pojďte se mnou. Jdeme vybrat dalšího zájemce v pořadí.“

Beverly tiše sledovala, jak asistenti přenášejí mrtvé tělo Bajoranky na antigravitační nosítka. Se vši slušností a jemností přetáhli čisté modré plátno přes ni od hlavy až k patě, a odváželi ji pryč od žijících pacientů dozadu, do hlubin ošetrovny; do márnice, kde bude umístěna do stáže, než bude odeslána na poslední cestu k nejbližším.

Ve stanici první pomoci mezitím Tropp a Amavia vybrali dalšího pacienta a nařídili Zseizazovi a th'Shelas, aby přenesli zraněného tellaritského důstojníka na uvolněné bioloůžko.

Boj pokračuje, řekla si pro sebe Beverly. Přinutila se k pohybu, a zároveň přivolala zdravotního technika Ellwooda Neila. Společně vyrazili napříč oddělením a doktorka se snažila najít pacienta i pro sebe. „Hleďte kriticky zraněné,“ řekla mladému muži s bystrým pohledem. „Dnes v noci mám náladu na konání zázraků.“

*

„Subprostorový tunel z kvadrantu Gama,“ řekl kapitán Picard se zájmem v odpověď na líčení kapitánky Dax o pouti *Aventine* do chvíle, kdy zachránila *Enterprise*. Opřel se v křesle ve své pracovně a pokračoval: „To je pozoruhodný objev.“

Dax se usmála. „Vyřídím vaši pochvalu svému vědeckému důstojníkovi.“

Komandér Bowers, který doprovodil svou kapitánku na návštěvu *Enterprise*, dodal: „Pan Helkara jako první navrhl pátrání po subprostorovém tunelu.“

Picard přikývl a dodal: „Zdá se, že jste požehnána prvotřídní posádkou.“

„Tou nejlepší ve Flotile,“ vychloubal se Bowers. Worf, který stál za křeslem po Picardově pravici, střílil po

Bowersovi vyzývavým, spalujícím pohledem. Ten rychle dodal: „Samozřejmě s výjimkou *Enterprise*.“

Worf naznačil přijetí Bowersovy kapitulace tichým zavrčením.

Kapitán Picard se v křesle otočil od Worfa, vstal, obešel stůl a postavil se čelem k Dax. „Vaše odhalení subprostorového tunelu a náhlý vstup borgských lodí do prostoru Federace, to vše v Azurové mlhovině, není náhoda. Mé instinkty – nemluvě o zdravém rozumu – mi říkají, že obě události spolu souvisejí.“

„V tom s vámi plně souhlasím, kapitáne,“ odvětila Ezri vážně a v hlase jí zněl autoritativní tón. Když ji poslouchal, zdálo se Worfovi na kratičký okamžik, že v Ezri slyší a vidí ozvěny Jadzie – to samé sebejisté zabarvení hlasu, stejná póza a půvab. Pak stín jeho padlé manželky zmizel a jemu zbyla jen přítomnost.

„Je důležité jednat rychle,“ říkal právě Picard. „Obrana Hvězdné flotily se třísťí a cítím, že Borgové jsou na postupu. Pokud tomu nezabráníme, hrozí další útok.“

„*Aventine* může být připravena k akci v nula šest třicet,“ řekl Bowers s tázavým pohledem upřeným na Worfa.

„Většina našich systémů bude do nula šest třicet v provozu,“ navázal Worf. „Ale komandér La Forge hlásil, že oprava zaměřovacích senzorů bude trvat zhruba dvacet čtyři hodin.“

„Rozumím. Dokud nedokončíme opravy, musí vést naše pátrání *Aventine*.“

„Bude nám potěšením, kapitáne. Mohu učinit návrh...?“ Picard kývnutím vyjádřil souhlas. „Myslím, že bychom měli začít s pátráním v souřadnicích, kde má loď vystoupila ze subprostorového tunelu. Jestliže existuje další s vyústěním v mlhovině, je dle mého názoru nejlepší začít s pátráním v okolí nám již známého konce.“

„Souhlasím,“ přikývl Picard. „Ještě než započneme

pátrání, chtěl bych vám zopakovat náš cíl. Pokud existuje další subprostorový tunel, který Borgové používají, pak nám mise ukládá takový průchod nejdříve zatarsit a posléze zničit. Je důležité za každou cenu odepřít Borgům přístup na území Federace. Je to jasné?“

„Naprosto, kapitáne.“

Picardovi přeběhl přes obličej rozhodný výraz. „Dobře. Dejme se do práce. V nula šest třicet se společně vrátíme do mlhoviny.“

Bowers a Dax přikývli na souhlas a vstali z křesel. Když oba návštěvníci kráčeli ke dveřím, Picard jim oběma potřásl rukou. Dveře se syčivě otevřely a Picardovi do uší krátce zazněl jemný cvrkot práce u jednotlivých stanic na můstku. Pak se dveře za odcházejícími důstojníky zavřely a oba důstojníci v pracovně osaměli.

Kapitán přešel k replikátoru za svým křeslem a řekl počítači: „Čaj, Earl Grey, horký.“ Jeho pití se zhmotnilo v malé, krátké bouři atomů. Vzal do rukou šálek s podšálkem a pohodlně se usadil v křesle.

Worf sledoval, jak kapitán usrkl první doušek a trochu ucukl, když se horký nápoj poprvé dotkl jeho rtů. Na chvíli se podívil, zda Picard neví, že jej ještě nepropustil. Pak zapřemýšlel, jestli jeho nadřízený vůbec ještě bere na vědomí, že je s ním v místnosti. Konečně Picard na Worfa se zvláštním poloúsměvem pohlédl. „Chápu, že jste hrdý na posádku *Enterprise*, jedničko, ale myslíte, že bylo slušné zastrašovat komandéra Bowerse v přítomnosti jeho kapitána?“

Worf se zamračil. „Měl by lépe volit slova.“

„Možná,“ řekl Picard. „Ale musím stále přemýšlet... bylo vaše vystoupení vyvoláno jen tím, co řekl? Nebo to mělo co do činění s faktem, že vás bývalá kolegyně předběhla na cestě ke kapitánské hodnosti?“

Worf odvrátil od Picarda zrak. „Já nemám kapitance

Dax její povýšení za zlé,“ řekl neskutečně pronikavým hlasem, a byla to *téměř* pravda. Musel ovšem připustit, že celá situace je poněkud podivně ironická.

Během války s Dominionem se Worf rozhodl v průběhu životně důležité vojenské operace zachránit život své ženy na úkor dokončení mise. A nyní Dax – pro jehož předchozího hostitele provedl Worf profesní ekvivalent *Hegh'batu* – velela lodi. Nezáviděl Ezri její úspěch, ale musel se sám sebe ptát, jak dlouho jej bude vesmír ještě zesměšňovat za jeho činy na Soukaře.

„Chcete, abych se komandéru Bowersovi omluvil, pane?“

Picardův výraz se rozjasnil. „V žádném případě. Každý ví, že nejlepší posádka ve Hvězdné flotile má *Enterprise*.“ Znovu upil doušek čaje a uculil se. „Můžete jít, pane Worfe.“

2

1519

Minulost se náhle stala přítomností, a budoucnost pomalu odplouvala pryč, do hlubin zapomnění.

Na planetě Zemi vedl Hernán Cortés španělskou expedici do Mexika a do tamních končin s sebou nesl první novosvětskou pandemii v podobě chřipkového viru; Bábur dobýval severní Indii v předvečer vzestupu Mughalské říše; Fernão de Magalhães stál na prahu cesty kolem světa, kdyby nezemřel na Filipínách; a v Evropě Martin Luther zpochybňoval neomylnost papežských bul.

Čas však kapitáncé Erice Hernandezové, zatímco se vznášela ve studeném přísvitě a hlubokém tichu hvězd, připadal čím dál abstraktnější. Během měsíců, které strávila s výsadkem na planetě Erigol coby „povinný host“ samotářských mimozemšťanů známých jako Caeliarové, si navykla na přirozený planetární rytmus střídání dne a noci. Ačkoli stejně jako její posádka toužila uniknout ze zajetí a vrátit se domů na Zemi, určitá část jejího podvědomí si užívala návrat zpět do přirozeného planetárního prostředí.

Bujný a svěží svět však byl nenávratně pryč, zničený

výbuchem supernovy spolu s většinou caeliarské civilizace – a nakolik si Erika troufala odhadnout, i se samotnou *Columbií*.

Bez východů a západů slunce nedokázala počítat uplynulé dny, týdny či měsíce. Když byla unavená, spala. Byla-li hladová, jedla. Neurčitá období bdělosti pak vyplňovala nostalgickými vzpomínkami na život, který zanechala za sebou. Jediným ukazatelem běhu času byla délka vlasů, jež jí při příchodu na Erigol sahaly stěží po ramena, a nyní už spadaly v hustých kadeřích do půli zad.

Ze zkázy Erigolu s ní unikli tři další přeživší z posádky *Columbie* jako pasažéři uvnitř hlavního města Axionu, prchajícího temnou prázdnotou mezihvězdného prostoru: komandér Veronica Fletcherová, první důstojník; doktorka Johanna Metzgerová, lodní šéflékařka, a praporčík Sidra Valerianová, komunikační důstojník. Žádná z nich se nedokázala přizpůsobit beztvaré, nestrukturované existenci Caeliarů o nic lépe než ona sama.

Hernandezová stála osaměle uprostřed prázdného, žulou dlážděného náměstí, obklopena majestátními věžemi a spirálami caeliarské metropole. Jemná, kovově křišťálová architektura zachytávala slabý svit hvězd a utápěla město v hlubokých stínech podsvětí, mdlých pásech titanové běli a nekonečných odstínech šedi.

Okolní ohlušující ticho ji tížilo na duši. Bylo tak absolutní, tak nepřirozené! Navzdory přítomnosti milionů Caeliarů vypadala megapole opuštěně. Elegantní budovy stály prázdné a rozbité sochy se válely v ulicích a na náměstích. Samotný vzduch byl mrtvolně nehybný.

Náhle za Erikou zazněly, prozatím tiše a vzdáleně, přibližující se kroky. Necítila potřebu otočit se a podívat. Věděla, že je to někdo z jejích podřízených. Oni byli jediní obyvatelé Axionu stále procházející jeho majestátními ulicemi. Caeliarové s těly tvořenými sofistickovanými nanity

mohli létat dle libosti. A když měli náladu, mohli se změnit ve zlatavý oblak mikroskopických částic a poletovat vzduchem jako chomáč ranní mlhy.

Po několika minutách již kroky zněly jasně a blízko. Zastavily se, a v dokonalém tichu města slyšela Hernandezová za svými zády pravidelné oddechování.

„Máte představu, co mají za lubem?“ zeptala se Fletcherová, jejíž novozélandský přízvuk už byl lehce otupený dlouhými roky služby ve Hvězdné flotile.

Kapitánka se otočila a její tvář se lehce zakabonila při pohledu na blondatou, atletickou první důstojnici. „Vzhledem k tomu, že jsem neviděla žádného Caeliara už přinejmenším...“ Zarazila se, když chvíli pátrala po správném kvantu času, jímž by dokázala vyjádřit uplynulou dobu. Vzdala to a pokračovala: „...kdovíjak dlouho, nemám nejmenší představu o tom, co zamýšlejí.“

„A Inyxe se, předpokládám, zeptat nemůžeme,“ odpověděla Fletcherová.

Hernandezová zavrtěla hlavou. „Mám pocit, že můj hovor ani nevezme na vědomí. A nemohu říct, že bych mu to měla za zlé.“

„Asi máte pravdu,“ popošla Veronica o pár kroků vpřed a postavila se jí po bok. Obrátila tvář ke hvězdám a pokračovala v hovor: „Ozdobný košík s ovocem a krátkým, květnatým dopisem ve stylu: ‚Velice se omlouváme, že našim MACO ruplo v bedně, vyhodili vám do vzduchu město a pozabíjeli miliony vašich spoluobčanů,‘ v tomhle případě opravdu stačit nebude.“

„Ani zdaleka,“ povzdechla si tmavovlasá kapitánka. „Nakolik vím, tak Foyle a jeho muži přerušením prací na zařízení Caeliarů mohli spustit řetězovou reakci, která vedla ke zničení jejich planety.“

Uplynula chvíle, která Ericce připadala jako sekunda a věčnost, během níž obě sledovaly neměnné moře hvězd.

Nakonec ticho prolomila Fletcherová: „Co tedy uděláme?“

„Budeme čekat,“ pronesla Hernandezová s flegmatickým odevzdáním.

To zřejmě nebyla odpověď, v níž Fletcherová doufala. „A to je všechno? Počkáme? A na co?“

„Na to, co přijde,“ odvětila klidně Erika. „Veroniko, nemůžeme uniknout. Nemáme loď, a i kdybychom si nakrásně dokázali někoho stopnout, nemluvě o drobné nutnosti před samotným aktem stopování uniknout z caeliarského zajetí, kam bychom šly? Zpátky na Zemi? Ani nevíme, kde přesně jsme, natož abychom věděli, kterým směrem se dát. A pokud bychom se nějakým nepopsatelným zázrakem dokázali vrátit, co uděláme pak? Vždyť na Zemi je šestnácté století!“

„Mohli bychom... co já vím... navštívit pár Shakespearových představení?“

„Pokud ti nevadí čekat sedmdesát let, tak proč ne?“

Veronica se teatrálně rozhlédla na obě strany, po prázdných promenádách a ulicích, a pak se otočila zpět na Hernandezovou. „Já čas mám.“

Kapitánka si opět zhluboka povzdechla. „Tak to jsme dvě.“

Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho. V jednu chvíli začala Fletcherová neklidně přešlapovat na místě, a výsledný škrábavý zvuk nemohla Hernandezová vytěsnit z myšlenek. Zamračila se na svou první důstojnici, která s poslušně rozpačitým výrazem přestala šoupat nohama. Do ulic města se vrátilo strašidelné ticho.

Po čase – Erika nedokázala říci, jak dlouhém – se na vzdáleném ochozu mezi dvěma pyšnými věžemi objevila postava. Loudavou chůzí ukrajovala vzdálenost mezi oběma ženami a místem, kde se náhle objevila.

Když byl cizinec vzdálený ještě několik set metrů, došlo

Erice, že je to Caeliar. Nemohla nepostřehnout ohromnou, hruškovitou lebku nad dlouhým, deformovaným obličejem. Protáhlé ruce se podivně kymácely podél těla, zatímco se mimozemšťan plahočil vpřed na kostnatých nohou a širokých tříprstých chodidlech. Na žebrovaných vzdušných vacích, spojujících dýchací trubice po stranách jeho hlavy s tělesnou anatomií uvnitř křehké hrudi, byl jasně patrný zvýšený pohyb vyvolaný námahou při chůzi.

Z jedinečných purpurově zelených vzorů na jeho tuhé a šedé kůži poznala, že je to Inyx, čelní představitel caeliarských vědců a hlavní mluvčí přiřazený jejímu týmu. Před několika měsíci nebyla schopna rozlišit většinu Caeliarů od sebe, ale nyní již dokázala poznat jemné rozdíly ve tvarech jejich nadočnicových oblouků a čelistních kloubů.

Inyx se zastavil několik metrů od obou žen. „Kvorum si s vámi přeje hovořit, Eriko.“

„A o čem?“

„O mnoha věcech,“ zněla odpověď.

Fletcherová si prohlédla mimozemšťana od pat jeho širokých nohou až po protažený, věčně zachmuřený obličej. „Je hezké vidět vás pro změnu šlapat po pevné zemi mezi námi malými lidmi.“

„Stále jsme zesláblí po škodách způsobených celku,“ odpověděl jí. „Šetříme energii, abychom opravili město, zatímco pátráme po novém světě, kde budeme moci pokračovat v našem Velkém díle.“

Hernandezová podezřívavě zdvihla obočí. „S energií, jakou jste měli na Erigolu k dispozici, se mi nějak nechce věřit, že byste nyní byli takhle zoufalí.“

„Mohli bychom začít produkovat více energie,“ klidně odvětil Inyx, „je ovšem životně důležité udržovat nízký profil, abychom k sobě nepřitahovali nežádoucí pozornost. Musíme být velmi opatrní, abychom nenarušili směr časové linie, v níž se právě nacházíme.“

Jeho odpověď vyvolala v Eričině hlavě ještě více otázek. „Proč ale –“

Přerušil ji zvednutou rukou. „Na vaše dotazy bude čas později. Nyní vás musím doprovodit ke Kvoru.“

Přikývla a ukázala na svou první důstojnici. „Komandér Fletcherová půjde s námi.“

„Jak si přejete,“ souhlasil Inyx. „Následujte mě.“ Otočil se k ženám zády a započal zdánlivě namáhavou cestu zpět.

Erika se zařadila o krok za něj a kývnutím naznačila Fletcherové, aby je následovala: „Pojďme.“

Fletcherová v pár krocích Eriku dohnala. „Čemu vděčím za povinnou účast při jednání?“

„Ach, omlouvám se,“ odvětila Hernandezová se suchým sarkasmem. „Nevěděla jsem, že máte dnes nabitý program.“

Fletcherová zúžila oči a v hraném vzteku odpověděla: „Dobrá. Ale jestli se konečně rozmysleli a hodlají nás popravit, budu vám moci oznámit: „Já to říkala!““

Kapitánka pokrčila rameny. „Dobrá, to je férová nabídka.“

Chůze městem byla pomalá a úmorná.

Před vyhnanstvím v nicotě byl Axion plný důvtipných a rychlých dopravních prostředků. Pohyblivé chodníky svižně převážely chodce podél bulvárů; vznášející se kotouče dokonale vyleštěného stříbra, ostré jak břitva, přelétávaly větší či menší skupinky v řádu minut z jednoho konce města na druhý, nebo dokonce mezi jednotlivými městy, když ještě existovala další města k navštívení. Vertikální šachty se kdysi vzpínaly na povel a umožňovaly pasažérům v neviditelných ochranných krunýřích cestovat z nejvyšších vyhlídek ve městě do jeho nejtemnějších hlubin.

Nyní zůstaly rampy, schody a mosty tak úzké, až Eriku jímal děs. A všechno se zdálo tak daleko.

Spolu s Fletcherovou následovala Inyx. Ten poklusával vpředu a jeho paže se kývaly v rytmické opozici jako ramena metronomu, navždy oddělená přesně jedním taktem.

Eričina chůze se stávala s každým krokem nejistější a těžší. Bolely ji nohy, zejména kolena.

A to bylo ještě předtím, než dorazili k pyramidě.

Tyčila se nad třemi poutníky: geometricky dokonalý vrchol temného kovu a načechraného, oblačného křišťálu, každá stěna rozdělena na perfektní trojúhelníky a každá takto utvořená plocha rozdělena trojúhelníky dále a dále, ve stovkách zmenšujících se iterací.

U paty mohutné budovy se otevřel vstupní portál, taktéž trojúhelníkový, zatímco oni stále pochodovali bezútešnou prázdnotou náměstí, jež pyramidu obklopovalo. Za vstupním portálem spatřila Erika schody. „Inyxi, řekněte, že nemusíme lézt až nahoru?“

„Je to nešťastný, ale nutný důsledek úspory energie,“ odvětil. „Potřebujete si před výstupem do haly Kvora odpočinout?“

Erika se ohlédla na Fletcherovou, která energicky přikývla a pak řekla: „Ano. Alespoň na pár minut.“

„Odpočívajte tak dlouho, jak potřebujete.“

Když trojice konečně došla k mohutné stavbě, Hernandezová a Fletcherová se usadily a opřely k odpočinku u základu pyramidy. „Nepamatuji se, že by byla tak daleko,“ pronesla první důstojnice mezi hlubokými nádechy.

„Já taky ne,“ odpověděla Hernandezová, taktéž lapající po dechu.

Inyx čekal ve vstupním portálu na odpočívající ženy tak nehybně, že vypadal jako socha vrstlá do leštěné černé žuly. Jeho neměnná, zachmuřená tvář neprozrazovala nic. Erika si říkala, zda se někdy naučí rozeznávat caeliarské nálady. Pokud existovaly nějaké náznaky k hodnocení,

rozhodně se nedaly najít v jejich protažených, bezvýrazných obličejích.

Fletcherová si povzdechla a plácla rukama do steh. „Připravená navštívit klub bezbřehých optimistů?“

„Už se nemůžu dočkat,“ utrousila Hernandezová. Přinutila bolavé tělo povstat ze sedu, protažením rozehnala únavu v olověných údech a s tichým křupnutím narovnála bolavá záda. Otočila se ke schodům, ustupujícím k bodu vysoko nad jejich hlavami, a zeptala se Fletcherové: „Připravena?“

Veronica přikývla a kapitánka pokynula jejich průvodci: „Dobrá, můžeme jít dál.“

Neohrabaně stavěný Caeliar zdolával schody s podivuhodnou lehkostí. Stoupal stálým tempem a po několika stech stupních hravě předběhl obě ženy, které se marně lopotily ve snaze udržet krok. Po čtvrté vynucené přestávce, kdy stál a čekal, až jej doženou, konečně zpomalil a přizpůsobil své tempo jejich výstupu.

Erika se cítila, jako by zdolala samotný Everest, když konečně spatřila konec schodů. Nebyla schopná popadnout dech, a svaly v nohou a na bedrech jí jen hořely.

Na vrcholu výstupu objevili další trojúhelníkový portál, tentokrát vysoký pouhých pár metrů, který umožňoval výhled do rozlehlé haly Kvora zabírající nejvyšší patro pyramidy. Hernandezová a Fletcherová se zmoženě opřely o zárubeň portálu, zatímco se snažily popadnout dech.

Dvorana, kterou otevřeným portálem viděly, měla podobu duté pyramidy s majestátními stěnami z tmavého křišťálu nad podivuhodným mřížovím kovových trojúhelníků. Uběhla dlouhá doba – týdny, či dokonce měsíce – od chvíle, kdy Hernandezová a Fletcherová navštívily Kvorum naposledy – během zničení Erigolu. Z této místnosti byly svědkem zoufalého odletu Axionu skrze subprostorový tunel až sem, do tohoto vzdáleného koutu časoprostoru.

Před katastrofou se nad podlahou hlavní haly zdvihalo mnoho pater dlouhých lavic. Ty vzaly při zkáze Erigolu za své. Změť trosek již byla uklizena a praskliny, které hyzdily krásu fraktálových vzorů zdobících podlahu, byly opraveny. Řady lavic však zmizely. Namísto toho se stovky Caeliarů mísily ve větší či menší skupiny a halu plnilo atonální hučení jejich konverzace.

Náhle padlo ticho a Caeliarové se otočili ke dvěma ženám tváří. Inyx k nim také obrátil zrak: „Kvorum je připraveno vás přijmout.“

„Máme my to ale štěstí,“ utrousila Erika.

„Následujte mě,“ nedal se Inyx vyvést z míry.

Prošli s ním davem Caeliarů, který kolem naší trojice pomalu utvořil půlkruh. V jejich středu stál rudě oděný „de facto“ vůdce, Ordemo Nordal. Jeho lidé mu říkala tan-wa-seynorral, což se dle Inyxé dalo přeložit zhruba jako „první mezi rovnými“. Co Erika věděla zcela určitě, byl fakt, že v této místnosti mluvil povětšinou právě Ordemo.

„Někteří členové Kvora navrhnou učinit vás a vaše tři společnice zodpovědné za zkázu Erigolu,“ začal Odermo, „a také debatujeme o nutnosti preventivního přemístění vašeho světa a rasy za účelem zabránění dalších rušivých vlivů na Velké dílo. Rozhodl jsem se ale odložit závěrečné referendum ohledně těchto záležitostí až na dobu, kdy Inyx dokončí a zveřejní svá pátrání.“

Inyx se lehce zlomil v pase směrem k Ordemovi a poté promluvil ke Kvoru hlasem uměle zesíleným, ačkoli neměl u sebe ani na sobě žádné viditelné zesilovací zařízení. „Dovoluji si vám předložit shrnutí svého vyšetřování,“ prohlásil a rozpráhl ruce ve všeobjímajícím gestu. „Celek je svědkem mé pravdomluvnosti.“ Shromážděním proběhl sladký a monotónní šum. „Zásah pozemšťanů do zařízení neměl na Velké dílo žádný vliv.“ Melodické tóny davu náhle podtrhl nesoulad, zatímco Inyx pokračoval neochvějně

dál: „I přes jejich narušení zařízení ve městě Mantilis byla další centra schopná kompenzovat jeho výpadek. Nedošlo k žádnému narušení či poškození našeho vysílání.“

Ordemo pozvedl ruku a vzrůstající nepokoj v Kvoru utichl: „Jak tedy vysvětlujete onen akt nepřátelství, jenž nás dovedl ke katastrofě?“

„Byl to záměr,“ odvětil Inyx. „Poškození způsobené zařízením, a skrze něj naší matici, bylo poměrně přesné a vypočítané s odbornou znalostí naší technologie. Mělo se stát naší zkáзой, a to zkáзой tak rychlou, že by vylučovala naši včasnou reakci. Nejzajímavější je ovšem fakt, že útok byl proveden s jasným úmyslem zabránit nám ve vymazání lidského vzorce ze zařízení. Tento fakt spolu s několika příznačnými rysy samotného pulzního signálu mě nenechává na pochybách ohledně identity civilizace, jež spáchala tento barbarský čin.“

Hernandezová jasně rozeznala hněv v Ordemově hlase, když vznesl svůj požadavek: „Kdo, Inyxi? Kdo nám učinil příkoří?“

Inyx zpříma pohlédl na tanwa-seynorralla: „My sami.“

Ordemův hlas přešel od rozhořčení k údivu: „Proč?“

„Dvě další města unikla skrze subprostorové tunely posunuté v čase stejně jako Axion. Jedno z nich jsem nebyl schopen naleznout, ale další zanechalo chronitonovou stopu tak silnou, že jsem ji mohl sledovat prakticky poslepu. Jsou-li mé výpočty přesné, pak odcestovalo zpět téměř na samý počátek času. Naši vlastní lidé, nebo možná jejich potomci, vybudovali v rodícím se vesmíru novou civilizaci a čekali téměř čtrnáct miliard let na okamžik, kdy nás budou moci srazit na kolena a založit tímto hrůzným činem svou civilizaci.“

„Paradox předurčení,“ zašeptal šokovaný Ordemo.

„Teoreticky by se tato situace dala považovat za stabilní kauzální smyčku,“ přitakal Inyx. „Ať tak či onak, naše

lidské hosty tato fakta osvobozují od přímého zavinění katastrofy. A protože jsme se již shodli na tom, že kapitánka Hernandezová a její přeživší společnice byly stejné oběti jejich odpadlých druhů jako my, bylo by nespravedlivé považovat je za spolupachatele.“

Na několik vteřin se Kvorem přelila vlna hlasitého hovoření. Pak síň náhle zahalilo ticho a Ordemo vystoupil z řady svých společníků: „Dobrá. Kvorum se usneslo. Kapitánka Hernandezová a její společnice zůstanou našimi hosty.“ Ke kapitánce osobně pak dodal: „Jsem si jistý, že pochopíte naši zvýšenou opatrnost při budoucích jednáních s vámi a vašim druhem.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Hernandezová s úklonou hlavy.

Ordemo spojil ruce před sebou a propletl prsty jako úponky kořenů stromu. „Shromáždění je nyní skončeno. Pokud nás omluvíte, kapitáne, máme před sebou mnoho práce.“

Aniž by vyčkal její odpovědi, prošel tanwa-seynorral kolem Eriky a připojil se k řadě Caeliarů směřující k jednomu ze čtyř východů ze síně.

Inyx se ještě na chvíli zastavil vedle dvojice žen: „Máte se vy a vaše společnice dobře? Jsou vaše potřeby uspokojeny?“

„Po fyzické stránce jsme v naprostém pořádku,“ odpověděla Hernandezová, „ale uvítaly bychom jakékoli rozptýlení našich myslí.“

S rukama zdviženýma v okázalém gestu Inyx prohlásil: „Vždy se můžete věnovat umění.“

Erika si nedokázala odpustit úšklebek. „Taky možnost.“

3

2381

„Vítejte na Novém Erigolu,“ pronesla žena, kterou Tuvok identifikoval jako Eriku Hernandezovou.

První nevyřčenou reakcí komandéra Christine Valeové byl údiv: *A co se k čertu stalo se Starým Erigolem?*

Údiv vzápětí vystřídala jiná myšlenka. *Na někoho, kdo byl dvě století nezvěstný, vypadá Hernandezová úžasně.* Záplava tmavých, neposlušných vlasů jí spadala přes ramena a rámovala mladý, svěží obličej. Postava, oblečená ve volných záhybech látky průsvitné tak, že jen stěží mohla být prohlášena za cudnou, byla ladná a vypracovaná. Kdyby nebylo Tuvokovy poznámky, Valeová by nevěřila, že před ní nestojí sotva odrostlá adolescentka.

Ačkoli byla Christine velitelkou výsadku, otěže hovoru převzala poradkyně Troi. „Jsem komandér Deanna Troi, hlavní diplomatický důstojník hvězdné lodi *Titan*,“ pronesla. Pak pohybem ruky ukázala na další členy výsadku, kteří stáli za ní, a pokračovala: „Toto jsou další členové posádky, a mí přátelé. Komandér Christine Valeová, první důstojník; komandér Tuvok, druhý důstojník; doktor Shenti Yisec Eres Ree, náš šéflékař; poručík Ranul

Keru, velitel bezpečnosti; praporčík Torvig Bu-kar-nguv, inženýr; a poručík Guan Sortollo a nižší poddůstojník Dennisar jako naše ostraha.“

Hernandezová sklonila hlavu. „Zdravím vás.“ Pak pohlédla přes rameno na stvoření po své pravici a řekla: „Toto je Edrin, náš hlavní architekt.“ Pohlédla na druhého společníka. „A toto je Inyx, hlavní vědec.“

Inyx adresoval Troi jemnou úklonu hlavy: „Vítejte ve městě Axion, komandére Troi.“ Hovořil příjemným, zvukovým barytonem.

Valeová postoupila vpřed a postavila se vedle Troi. K uvítacímu výboru prohodila: „Ahoj, rádi vás poznáváme. Zdá se, že o nás víte dost věcí, nepochybně díky kapitánu Hernandezové. Ale obávám se, že nás to ponechává v nevýhodě.“

„Více než jedním způsobem,“ zašpičkoval za jejími zády Tuvok.

„Samozřejmě,“ odpověděla Hernandezová hlasem změkčeným přízvukem. „Inyx a Edrin jsou členové druhu známého jako Caeliarové.“

„Pro zjednodušení,“ vpadl do jejího vysvětlování Inyx, „můžete slovo Cealiar používat v jednotném i množném čísle, či jako přídavné jméno.“ Valeové se zdálo, že postřehla krátký a pobavený pohled, který na mimozemského vědce vrhla Hernandezová.

„Děkuji za poučení,“ řekla Troi. „Odpusťte mou neomalenost, kapitáne Hernandezová, ale fakt, že jsme vás našli živou a zdravou, vzbuzuje mnoho otázek.“

„Zajisté,“ přitakala Erika s tváří prostou všech emocí. Pohlédla na Inyx, který jí pohled v tichosti oplatil, a pak se otočila zpět na Troi: „Co si přejete vědět?“

Troi pohybem ruky ukázala na velkolepé platinové a křišťálové město pnoucí se k nebi za jejich zády: „Pro začátek nám řekněte, jak jste se ocitla zde, tak daleko od Země?“

„A jak je možné, že jste stále naživu dvě stě let po zmizení vaší lodi?“ dodala Valeová.

Jejich dotazy vyloudily na tváři Hernandezová potutelný, téměř pobavený úsměv: „Jak praví klasik, je to dlouhý příběh.“

Dva Caeliarové na sebe pohlédli a pak pohledem sklouzli na Hernandezovou. Ta jim pohled krátce oplátila, než se opět otočila k Valeové a Troi.

„Odpustte,“ pokračovala, „ale byla jsem vám v ústretu vyslána s poselstvím. Myslím, že bych vám je měla předat dřív, než odbočím k vyprávění o svých osudech.“

Valeové přejel mráz po zádech mráz. „Jaké poselství?“

Řeč Hernandezové náhle zněla chladně a odtažitě. „V současné chvíli vaši společníci na palubě *Titanu* dostávají stejnou zprávu, jakou nyní vyslechnete ode mě. Ačkoli proti vám a vaší lodi nebude použito násilí, Caeliarové vám nedovolí opustit toto místo, ani vám nebude umožněna žádná další komunikace s vnějším světem. Ti z vás, kteří vstoupili na povrch planety, se zde usídlí. *Titan* zůstane na oběžné dráze planety, byť každý člen posádky, který se k vám bude chtít přidat, může svobodně požádat Caeliary o povolení ke vstupu na povrch.“

„Jak štedrá nabídka,“ poznamenala Valeová s hořkým sarkasmem.

„Vaše zbraně byly připraveny o energii,“ pokračovala Hernandezová. „Pokud Caeliarové zjistí, že se jakkoli pokoušíte znovu je nabít, zničí je. Můžete si ponechat skeinovací zařízení, ovšem za předpokladu, že je nepoužijete proti Caeliarům nebo s nimi nebudete ohrožovat bezpečnost města.“ Na okamžik se odmlčela a vážila reakce členů výsadku. „Je důležité uvědomit si, že Caeliarové vás nepovažují za zajatce.“

Tuvok odpověděl otázkou: „Jak tedy máme vnímat naše postavení v rámci nově omezené svobody pohybu?“

„Stejně jako já,“ odpověděla Hernandezová, „jste považováni za hosty... s určitým omezením.“ Mezi kapi-tánkou a Inyxem přeskočil další záblesk mlčenlivého hovoru.

„Možná jste byla pár set let mimo obraz, takže zřejmě nevíte, že jazyk má pro naši situaci jasně definovaný výraz: vězeň,“ vstoupila do hovoru kysele Valeová.

„Chápu, že pro mnoho z vás bude proces přijetí a smí-ření dlouhý a složitý,“ chápavě pokývala Hernandezová hlavou. „Někteří jej dokonce shledají nemožným. Ale dou-fám, a stejně tak Caeliarové, že novou formu své existence přijmete.“ Pokynula druhému ze společníků: „Edrin vás nyní doprovodí do ubikací. Pokud budete cokoli potře-bovat, stačí svou potřebu vyslovit nahlas. Caeliarové se postarají o zbytek.“

Edrin natáhl paži a zavrtěl kořenovitými prsty. Drobné kapičky tekutého stříbra vyrazily jako rosa na trávě, vznesly se do vzduchu a spojily se v disk z dokonale vyleš-těného kovu. Byl tenký jako vlas a napříč měřil přes čtyři metry. Bez hnutí se vznášel několik centimetrů nad zemí. Caeliar na něj vstoupil a pokynul výsadku: „Prosím, následujte mě,“ řekl melodickým tenorem. „Je to zcela bezpečné.“

Valeová přikývla a tým se dal do pohybu. Keru na disk, který se vznášel ve vzduchu pevný jako skála, nastoupil jako první. Vousatý Trill se zabručáním kývl na svůj bez-pečnostní tým, a ti na palubu popostrčili doktora Reea a praporčíka Torviga. Když plazí doktor vstoupil na disk, drápy na jeho hbitých nohách zacvakaly o kov. Torvig, kte-rý Valeové připomínal bezkřídlého pštrosa s ovčí hlavou, kybernetickými rukama a bionickou paží připevněnou na chápavý ocas, lehce vyskočil na disk vedle doktora. Keru mávl rukou na Dennisara a orionský bezpečák taktéž nastoupil na palubu, následovaný poručíkem Sortollou.

Když k disku vykročila Valeová, zeptala se Troi Inyx: „Můžeme zavolat *Titan*?“

„Ne, je mi líto. Naše dřívější zkušenosti ukázaly, že kontakt s lodí bude s největší pravděpodobností použit k osnování útěku. Nepřejeme si vás oddělit od přátel a kolegů, ale nemůžeme riskovat, že společně naplánujete k naší škodě jakoukoli koordinovanou akci.“

Poradkyně smíšené betazoidské a lidské krve přikývla se zoufalým výrazem ve tváři: „Rozumím.“ Pak následovala Valeovou a Tuvoka. Jakmile všichni tři stáli pohromadě s výsadkovým týmem na palubě disku, ten vystoupal několik metrů do vzduchu, aniž by Valeová cítila jediný záchvěv pohybu.

Hernandezová je sledovala dychtivýma očima: „Jakmile se usadíte, přijdu vás ihned navštívit. A povím vám svůj příběh.“

„Už se nemůžu dočkat,“ zavrčela Valeová se špatně skrývaným vztekem. „A vezměte s sebou své dva úžasné společníky. Jsou to fakt veselé kopy!“ dodala s neuctivým gestem ke dvěma Caeliarům.

Troi však byla tónem i slovy smířlivější: „Budu se na vaši návštěvu těšit.“

A pak disk poskočil v tichosti vpřed, skrze jiskřivé ulice města. Letěl přes náměstí a pod ochozy rozlehlé metropole. Valeová se marně snažila vtisknout si do paměti všechny vjemy ubíhající jí před očima, a snažila se zapamatovat tvar města a síť jeho ulic.

Protože na plánování útěku není nikdy dost brzy.

*

V kapitánu Rikerovi to vřelo: „A to je jako všechno?“

„Ano, pane,“ odpověděla poručice Sariel Ragerová, náčelnice operací. Její ruka se vznášela několik centimetrů

nad dotekovým rozhraním konzole: „Chcete si zprávu poslechnout znovu?“

„No to fakt nechci,“ mávl Riker rukou. Vykročil zpět ke svému křeslu a přitom tiše soptil nad arogancí hlasové zprávy – jediné zprávy, kterou *Titan* právě obdržel od Caeliarů. V podstatě oznámili, že výsadkový tým a posádka *Titanu* se právě stali jejich vězni. Bez varování, bez možnosti vyjednávání – jen s možností zaměnit vězení na palubě *Titanu* za vězení na planetě.

Na klidu mu nepřidával ani fakt, že tato krize jej připravila o většinu vyšších důstojníků, včetně jeho ženy. Starost o ni, zejména ve světle jejího křehkého zdraví, byla jen nepatrně oslabena vědomím, že je doktor Ree s ní.

Postavil se vedle svého křesla a opřel se o ně. Na obrazovce se rozprostíral svět Caeliarů, Nový Erigol, skrytý za temným, kulovým pláštěm z temného kovu. Podobná dutá schrána obklopovala i jeho hvězdu, čímž se tento systém stal neviditelným pro většinu detekčních systémů.

Nadporučík Fo Hachesa, Kobliad, velitel směny gama, seděl v křesle prvního důstojníka. Sledoval úsilí posádky při opravách lodních senzorů, jež byly poškozeny předchozího dne při caeliarském skenu.

Komandér Xin Ra-Havreii, lodní šéfinženýr, předal ovládání konzole a přešel k Rikerovi. Štíhlý Efrosian si hladil dlouhý, splývavý knír a zamyšleně sledoval výjev na obrazovce: „Je to vskutku jedinečný technický výtvar,“ začal. „Ať je vyrobená z čehokoli, nedokážu z ní dostat smysluplnou senzorovou odezvu.“

Od konzole taktických systémů se ozval hlas poručíka Rriarra. „Kapitáne? Otvor v plášti, který použil raketoplán *Mance*, se uzavřel.“

Riker přikývl a Caitianovi, který zastupoval poručíka Kerua, odpověděl: „Dobrá, mějte oči otevřené a hlase všechny změny.“

„Ano, pane.“

Ra-Havreii se Rikera potichu zeptal: „Chcete, abych se podíval, zda bychom do toho nedokázali prorazit díru? Možná bychom mohli zkusit přenést výsadek zpět na palubu.“

Kapitán zavrtěl hlavou: „Ne. Pochybuji, že bychom povrch dokázali poškrábat, natož prorazit. A s technologií, jakou zjevně ovládají, by bylo nemoudré je zbytečně provokovat.“

„Rozumná úvaha,“ souhlasil Re-Havreii a kývl na pozdrav Meloře, která se k nim právě připojila.

Blondatá Elaysianka připadala Rikerovi podivně neúplná, protože si již zvykl na fakt, že její končetiny a tělo byly skryty za exoskeletem.

„Předpokládám, že se tak lehce nevzdáme,“ prohodila směrem k Rikerovi.

Pevně stiskl čelisti. „Nikdy se nevzdáme.“

Hachesa vzhlédl od své práce a zapojil se do rozhovoru: „Ale co nám zbývá jiného, pokud s nimi nechceme bojovat a zároveň se nechceme vzdát?“

„Jak to vidím já, máme před sebou dvě cesty,“ prohlásil Riker. „Diplomacii a klam. Náš nejlepší diplomat už je na planetě, takže navrhuji nechat vyjednávání na ní.“

Pazlar založila ruce na prsou a zeptala se: „Jaký klam máte na mysli, kapitáne?“

„To ještě nevím. Chci, abyste s Ra-Havreiiem prošli všechno, co víme o tomto hvězdném systému, o Caeliarech a o planetě. Hledejte vše, co bychom mohli využít – ať už takticky nebo politicky. Dokud bude výsadek na planetě, nechci sáhnout k násilí, a proto se musíme soustředit na nalezení způsobu komunikace s našimi lidmi a na sběr informací všemi způsoby.“

Ra-Havreii pozvedl sněhobílé obočí: „Rád bych vás upozornil, kapitáne, že takový úkol nebude dokončen

v rádech hodin, ale dnů. A to v případě, pokud nám budou okolnosti velmi přát.“

„Čím dříve se do toho tedy dáte, tím lépe, nemám pravdu, komandéře?“ odsekl Riker tónem, který nepřipouštěl debatu.

Melořin avatar zatahal šéfinženýra za rukáv: „No tak, Xine. Už mám nápad, kde začít. Vrhne se do práce u tebe v kanceláři.“

„Skvělý návrh. Dole nebudeme tak často vyrušováni,“ prohlásil Ra-Havreii a následoval holoprezenční obraz do turbovýtahu. Než se za nimi zavřely dveře, byl si Will jistý, že na hubené Efrosianově tváři zahlédl samolibý úsměv.

Riker si povzdechl: „Nadporučíku Hacheso, budu ve své pracovně. Můstek je váš.“

„Ano, pane,“ odvětil Hachesa s vojenskou strohostí a vrátil se zpět k detailům řízení provozu, zatímco Will zamířil do ticha a klidu své pracovny.

Sotva za ním se sykotem zapadly dveře, padl na pohovku, opřel hlavu o opěradlo a zadíval se prázdným pohledem do stropu. Posledních pár dní bylo pro něj a posádku *Titanu* opravdu dlouhých. V duši jej nejvíc tížil citový zmatek ze situace kolem dítěte, ale také ohledně velení. V časech krize spoléhal na moudré rady Deanny Troi, Christine Valeové a Tuvoka. Čerpáním z jejich zkušeností a názorů došel k přesvědčení, že velení je spíše procesem syntézy než tvoření.

Zavřel oči a zaposlouchal se do rytmu svého dechu, protože poprvé od chvíle, kdy převzal velení *Titanu*, se cítil skutečně osamělý.

*

Na severní polokouli Nového Erigolu padala noc několik týdnů, aniž by skutečně přišla. Zvláštní svit půlnočního

slunce ozařoval prašné kouřmo na horizontu a mimo ochranný štít Axionu divoce vyly prudké větry, prohánějící mračna sněhu přes tmavé, zamrzlé moře.

Erika Hernandezová stála vedle Inyxu na kruhové plošině na konci úzkého chodníku, který sahal několik desítek metrů za obvod města. Cítila Inyxovo ovlivňování neviditelných oblak catomů okolo nich, když je používal k rozšíření a tvarování ochranného pole Axionu kolem trasy jejich dočasné soukromé procházky.

Erika se dívala do polosvitu a nasávala obrazy z vyhlídky. Před očima se jí pomalu měnily odstíny barev a stínů. „Prosím, požádej Kvorum, aby přemístilo město na jih,“ prosila, zatímco poryv větru teskně zakvílel mezi nedalekými ledovci.

„Myslel jsem, že obdivujete strohost arktických končin,“ vzdoroval Inyx pasivně jejímu požadavku.

„Jsou velmi krásné,“ odvětila, „jenže za krátký čas se ještě více setmí, a já se obávám vlivu dlouhé polární noci na lidi z *Titanu*.“

Inyx zněl téměř kající: „Ano, měl jsem to vzít v potaz. Váš požadavek přednesu Kvoru bez otálení.“ Cítila jemný praskot energie kolem něj, když komunikoval skrze celek. Na okamžik pocítila touhu poslechnout si jejich hovor, ale pak si uvědomila, že by to bylo příliš nebezpečné. Místo toho počkala na odpověď, jež přišla okamžik poté, kdy pole mentální komunikace obklopující caeliarského vědce náhle zmizelo: „Město se dá za chvíli do pohybu. Transfer dokončíme v době, kdy budou naši hosté spát, a pokusíme se přizpůsobit délkovou pozici s příslušnou fází jejich vnitřního každodenního cyklu.“

„Děkuji vám,“ s povděkem kvitovala Erika. „Měli by si pak lépe zvyknout na život ve městě. A pokud mám být zcela upřímná, začínají mi scházet východy slunce.“

„Mně také,“ odpověděl Inyx. „Ačkoli pokud bychom

měli jednat podle některých členů Kvora, byla by to poslední věc, kterou bychom spolu sdíleli.“ Erice přeběhl po zádech mráz, přestože Inyx používal catomy okolo nich k vytvoření ochranného pole před běsnícími živly. „Byl podán návrh, aby v případě, že posádka *Titanu* přijme naše pozvání, byli noví hosté posláni do exilu ve vzdálené osadě na povrchu planety a oddělení dle pohlaví za účelem snížení rizika infikování planety novou civilizací.“

Erika se přinutila ke klidu, než odpověděla: „Zcela nesouhlasím s použitím termínu ‚infikování‘.“

„Zcela správně,“ odvětil Inyx. „Dle mého názoru je ovšem mnohem důležitější postavit se samotné realizaci tohoto hrubého a donucovacího opatření.“

Překvapilo ji, že se postavil za posádku *Titanu*. „Předpokládám, že máte jiné řešení.“

„Samozřejmě. Bude to vyžadovat větší úsilí, ale přesto si myslím, že by bylo možné vytvořit harmoničtější a sociologicky vyváženější komunity, pokud by naši návštěvníci nebyli rozdělení podle pohlaví, ale spíše podle genetické nekompatibility.“

„Genetické nekompatibility?“ zopakovala nevěřičně. Věděla, co tím myslí, ale jednoduše nemohla uvěřit, že to slyší z Inyxových úst.

Jako obvykle pokračoval v hovoru, naprosto hluchý k jejím námitkám. „Podle mé hypotézy mix mužských a ženských osobností nezávisle na druhu pomůže omezit agresivitu v těchto nových komunitách. Avšak spojením jednotlivců, kteří jsou vzájemně geneticky nekompatibilní, můžeme dosáhnout zamýšleného negativního růstu populace.“

„Jinými slovy mohou naplnit zbytek svých dní prázdnou prací, dokud nezemřou,“ přerušila nevěřičně jeho vývody, „jako všichni ve vesmíru.“ Povzdechla si a zahleděla se na purpurové siluety horských vrcholků na obzoru: „Proč

vaši lidé vždy sahají k tak drastickým řešením? Proč nikdy nezkusíte něco nového?“

Inyxův tón zvážněl: „Žijete mezi námi dost dlouho na to, abyste porozuměla našim způsobům a důvodům.“

„Dost dlouho na to, abych si uvědomila, jak jsou chybné.“

Nezastařeně pokračoval: „Soucítím s vaším přáním povolit *Titanu* vstup na orbitu, a dokonce s vpuštěním jeho vyslanců na povrch planety. Ale po příhodách s vašimi lidmi na Erigolu jednoduše nemůžeme znovu připustit stejné riziko.“

„Proč jste jim tedy umožnili vůbec přiletět na povrch?“

„Protože jejich civilizace je příliš velká a její přemístění by k nám přitáhlo nechtěnou pozornost. Přesunutí světů a obyvatel Federace do jiné galaxie či kvantového vesmíru by sebou neslo závazek učinit stejně i v případě všech říší a světů, jež s nimi sousedí. A stejně tak bychom museli přemístit všechny astropolitické entity napříč Galaxií, které vědí o existenci Federace. V současnosti se tedy jeví jako lepší využití zdrojů zadržet jednu loď i s posádkou, než narušení struktury značné části galaktických civilizací.“

Hernandezová zvážila Inyxovy argumenty a pochopila, že během staletí, jež uběhla od zmizení *Columbie*, se Země a její spojenci – Federace – stali ve svém koutu vesmíru impozantní silou. Když na Erigolu přistála s posádkou ona, Caeliarové neváhali vyhrožovat zničením Země, pokud *Columbia* odletí a naruší vzácné caeliarské soukromí. Nyní už podobné hrozby z úst nevypouštěli. Byla to první známka slabosti, kterou ukázali za celou dobu, po kterou s nimi žila – a přesto nevěřila, že bude znamenat změnu.

Po osmi stech šedesáti letech života v Axionu se naučila přijmout porážku jako hotovou věc. Čím dříve se s tímto

faktem smíří posádka *Titanu*, tím dříve budou schopni a ochotni odhodit břímě minulosti a najít si nový modus vivendi zde mezi Caeliary.

Myšlenkou přikázala vždy naslouchajícím catomům rozebrat chodník. Inyx náhle zjistil, že stojí ve vzduchu vysoko nad rozbouřeným mořem ledu. Hernandezová odcházela pryč, následována rozplývající se cestičkou. „Zavolejte mě, až bude vycházet slunce.“